

Anežka Januszová: Jinak, nebo stejně? Porevoluční transformace Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro

Posudek bakalářské práce

Festival Pražské jaro se v současnosti těší mimořádnému postavení v rámci českého hudebního života; je vnímáno jako umělecko-manažerský monument, s nímž jsou všechny ostatní festivaly poměřovány. U takových fenoménů může snadno vzniknout dojem, že svou pozici měly „odnepaměti“ a že jsou svým způsobem neměnné. Právě proto je užitečné podívat se na festival a jeho proměny právě z takového úhlu, jak to činí předkládaná práce. Díky ní si lze uvědomit, že vývoj Pražského jara do současné podoby nebyl vůbec samozřejmý a že jeho porevoluční status je výsledkem mnoha faktorů, někdy nahodilých.

Autorka se rozhodla zkombinovat archivní výzkum s metodou orální historie, což se jeví jako dobrá volba vzhledem k tomu, že je poslední příležitost získat informace od přímých účastníků popisovaných událostí a porovnat je s archivními dokumenty či s dobovým tiskem. Autorka zjevně prošla velké množství archivních složek a lze odhadovat, že by z nich bylo možné vytěžit více, než kolik dokáže pojmut formát bakalářské práce.

Úvodní sekce jsou věnovány mimo jiné přehledu literatury a teoretického zázemí práce. Zde není co vytknout. Snad jen diplomová práce Jonáše Kucharského by si zasloužila alespoň krátké shrnutí vzhledem k tomu, že ji autorka označuje za inspiraci pro svou vlastní práci.

Rozdělení textu na kapitoly věnované dramaturgii s Kubelíkem, Firkušným a Bernsteinem coby symbolickými postavami a případovými studiemi a kapitoly věnované organizačně-finančním aspektům festivalu funguje dobře, stejně jako propojení příkladů rozhovorů a archivních materiálů. Práce je psaná čtivě, přehledně a věcně, stylistické či formulační zaškolbrnutí se objeví jen zřídka (např. s. 35 „místo s sebou, stejně tak jako Sjezdový sál, neslo určitý druh historické minulosti“). Za klad považuji i to, že autorka nepřináší jednu „velkou odpověď“ či „přelomové zjištění“, ale spíše souhrn dílčích korekcí a doplnění upravujících chápání toho, jak se festival proměnil v reakci na celospolečenské změny.

Následující body nejsou ani tak výtkami jako doplňujícími dotazy či náměty na pokračování výzkumu:

Pokud jde o rozhovory s pamětníky a pamětnicemi, byla nějaká témata, do nichž se nechtěli pouštět? Nabízí se například otázka přechodu „starých struktur“ do „nové doby“, která je naznačena v několika zmínkách o tajemníkovi festivalu Zdeňku Vokurkovi.

Druhá část práce se z velké míry a zcela pochopitelně točí kolem osobnosti Olega Podgorného a jeho nástupu do funkce ředitele. Jak je naznačeno na s. 51, autorka viděla i ostatní přihlášky. Lze o vizích ostatních adeptů něco říci? Jaké by s nimi byly alternativní budoucnosti Pražského jara? V čem byl Podgorného hlavní náskok oproti ostatním? Do jaké míry je současná podoba festivalu jeho dílem?

Práci považuji za velmi zdařilou a doporučuji k obhajobě s hodnocením výborně.

V Praze 16. 6. 2024

Matěj Kratochvíl, Ph. D.

Etnologický ústav AV ČR